

Rolnummer 5842
Arrest nr. 18/2015 van 12 februari 2015

ARREST

In zake : het beroep tot vernietiging van het decreet van de Vlaamse Gemeenschap van 19 juli 2013 houdende wijziging van het decreet van 27 maart 2009 betreffende radio-omroep en televisie, ingesteld door de nv « Telenet ».

Het Grondwettelijk Hof,

samengesteld uit de voorzitters A. Alen en J. Spreutels, en de rechters L. Lavrysen, J.-P. Snappe, J.-P. Moerman, E. Derycke en F. Daoût, bijgestaan door de griffier F. Meersschaut, onder voorzitterschap van voorzitter A. Alen,

wijst na beraad het volgende arrest :

*

* *

I. Onderwerp van het beroep en rechtspleging

Bij verzoekschrift dat aan het Hof is toegezonden bij op 12 februari 2014 ter post aangetekende brief en ter griffie is ingekomen op 13 februari 2014, heeft de nv « Telenet », bijgestaan en vertegenwoordigd door Mr. T. De Meese en Mr. K. Janssens, advocaten bij de balie te Brussel, beroep tot vernietiging ingesteld van het decreet van de Vlaamse Gemeenschap van 19 juli 2013 houdende wijziging van het decreet van 27 maart 2009 betreffende radio-omroep en televisie (bekendgemaakt in het *Belgisch Staatsblad* van 13 augustus 2013, tweede editie).

Memories zijn ingediend door :

- de nv « Medialaan », bijgestaan en vertegenwoordigd door Mr. J. Roets en Mr. S. Sottiaux, advocaten bij de balie te Antwerpen, en door Mr. J. Verbist, advocaat bij het Hof van Cassatie, de nv « SBS Belgium », bijgestaan en vertegenwoordigd door Mr. F. Brison, advocaat bij de balie te Brussel, en de nv « Vlaamse Radio- en Televisieomroeporganisatie (VRT) », bijgestaan en vertegenwoordigd door Mr. J. Roets en Mr. S. Sottiaux;

- de Vlaamse Regering, bijgestaan en vertegenwoordigd door Mr. B. Martel en Mr. K. Caluwaert, advocaten bij de balie te Brussel.

De verzoekende partij heeft een memorie van antwoord ingediend.

Memoires van wederantwoord zijn ingediend door :

- de nv « Medialaan », de nv « SBS Belgium » en de nv « Vlaamse Radio- en Televisieomroeporganisatie (VRT) »;

- de Vlaamse Regering.

Bij beschikking van 25 november 2014 heeft het Hof, na de rechters-verslaggevers L. Lavrysen en J.-P. Snappe te hebben gehoord, beslist dat de zaak in staat van wijzen is, dat geen terechtzitting zal worden gehouden, tenzij een partij binnen zeven dagen na ontvangst van de kennisgeving van die beschikking een verzoek heeft ingediend om te worden gehoord, en dat, behoudens zulk een verzoek, de debatten zullen worden gesloten op 17 december 2014 en de zaak in beraad zal worden genomen.

Aangezien geen enkel verzoek tot terechtzitting werd ingediend, is de zaak op 17 december 2014 in beraad genomen.

De bepalingen van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof met betrekking tot de rechtspleging en het gebruik van de talen werden toegepast.

II. *In rechte*

- A -

A.1. Het enige middel is afgeleid uit de schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet. Het bestreden decreet tracht in hoofdzaak tegemoet te komen aan een bekommernis van de omroeporganisaties. Zij stellen vast dat dienstenverdelers aan hun klanten functionaliteiten aanbieden die toelaten om lineaire omroepprogramma's op te nemen, te pauzeren of terug te spoelen. Het succes daarvan heeft tot gevolg dat kijkers reclameboodschappen overslaan, hetgeen de inkomsten van de omroeporganisaties en hun gratis aanbod bedreigt en tevens de creatie en aankoop van Nederlandstalige producties in het gedrang brengt. Het invoeren van de verplichting voor de dienstenverdelers om de voorafgaande toestemming te verkrijgen voor het aanbieden van de betreffende functionaliteiten, biedt de omroeporganisatie de mogelijkheid om een financiële vergoeding te vragen in ruil voor haar toestemming. Die doelstelling zou duidelijk blijken uit de parlementaire voorbereiding.

De verzoekende partij wijst erop dat er naast dienstenverdelers nog andere marktdeelnemers zijn die aan de eindgebruiker soortgelijke functionaliteiten aanbieden, zoals de verkopers of verhuurders van dvd-spelers met harde schijf of televisietoestellen met ingebouwde harde schijf. In tegenstelling tot de dienstenverdelers zijn die andere marktdeelnemers niet onderworpen aan de verplichting om de voorafgaande toestemming van de betrokken omroeporganisatie te verkrijgen. Het daaruit voortvloeiende verschil in behandeling zou niet pertinent zijn in het licht van het nagestreefde doel. De kwalificatie als dienstenverdelers heeft immers geen enkele weerslag op de aangeboden functionaliteiten. Het gemaakte onderscheid zou bovendien de doeltreffendheid van de bestreden bepalingen aantasten, aangezien andere marktdeelnemers dan de dienstenverdelers zonder toestemming de bedoelde functionaliteiten kunnen blijven aanbieden. Ten slotte zou de door het bestreden decreet ingevoerde verplichting, die de dienstenverdelers blootstelt aan aanzienlijke vergoedingsaanspraken van de omroeporganisaties, niet proportioneel zijn.

A.2. De Vlaamse Regering voert allereerst aan dat het beroep tot vernietiging slechts deels ontvankelijk is. De verzoekende partij voert enkel grieven aan tegen artikel 180, § 2, van het decreet van 27 maart 2009 betreffende radio-omroep en televisie (hierna : het Mediadecreet), zoals ingevoegd bij artikel 2 van het bestreden decreet. Bovendien zou het middel onvoldoende zijn uiteengezet en zou het beroep laattijdig zijn wat de bepalingen van het bestreden decreet betreft die overeenstemmen met de voorheen bestaande regeling.

Volgens de Vlaamse Regering identificeert het middel niet op voldoende precieze wijze de categorie van personen die met de verzoekende partij moet worden vergeleken. Hoogstens kan het middel ontvankelijk zijn in zoverre de verzoekende partij zich vergelijkt met de verkopers of verhuurders van dvd-spelers met harde schijf of televisietoestellen met ingebouwde harde schijf. De categorieën zouden in dat geval evenwel niet vergelijkbaar zijn, met name gelet op de specifieke taak van de dienstenverdelers.

In elk geval kan het verschil in behandeling volgens de Vlaamse Regering redelijk worden verantwoord. De bestreden regeling streeft een aantal legitieme doelstellingen na, die in de parlementaire voorbereiding zijn uiteengezet (waarborgen van de signaalintegriteit, vrijwaren van de redactionele autonomie, bewaren van de kwaliteit en diversiteit, enz.) en de pertinentie van de regeling zou in het licht van die doelstellingen niet ernstig kunnen worden betwist. De decreetgever is er voor het overige niet toe gehouden alle aanbieders van producten en technologieën, gelet op de grote verscheidenheid van toestanden, gelijk te behandelen. Het gelijkheidsbeginsel reikt met andere woorden niet zo ver dat het de decreetgever ertoe zou dwingen ook de verkopers en verhuurders van dvd-spelers met harde schijf en televisietoestellen met ingebouwde harde schijf aan artikel 180, § 2, van het Mediadecreet te onderwerpen. Ten slotte heeft de decreetgever, door een aantal mitigerende modaliteiten, de evenredigheid van de bestreden maatregel gewaarborgd en heeft hij met name het risico uitgesloten dat de dienstenverdelers een buitensporige financiële vergoeding zouden moeten betalen in ruil voor de toestemming van de omroeporganisatie.

A.3. De tussenkomen partijen, die televisieomroeporganisaties zijn, vragen eveneens dat het beroep tot vernietiging zou worden verworpen. Zij werpen dezelfde ontvankelijkheidsbezwaren op en voeren ook ten gronde grotendeels dezelfde argumenten aan als de Vlaamse Regering. Op verschillende punten (aard van de aangeboden dienst, rol in de democratische samenleving, verhouding tot de eindgebruiker en tot de televisieomroeporganisaties) zouden de aangevoerde categorieën niet vergelijkbaar zijn. In elk geval zou de bestreden regeling pertinent zijn ten aanzien van de geoorloofde dubbele doelstelling die zij nastreeft, namelijk de bescherming van de signaalintegriteit, met inbegrip van de bescherming van de redactionele autonomie en

verantwoordelijkheid van de omroeporganisaties, en het waarborgen van een kwalitatief programma-aanbod, met inbegrip van de bescherming van het pluralisme en de culturele diversiteit.

Het feit dat de bestreden toestemmingsverplichting ook nuttig zou kunnen worden toegepast op andere categorieën van personen, naast dienstenverdelers, doet volgens de tussenkomenende partijen geen afbreuk aan de pertinentie van de maatregel. Zij wijzen ook op het grote democratische draagvlak voor de bestreden regeling : zij werd in het Vlaams Parlement unaniem goedgekeurd. Ten slotte zou de regeling proportioneel zijn in het licht van de nagestreefde doelstellingen. De decreetgever heeft uitdrukkelijk erkend dat financiële vergoedingen weliswaar mogelijk, doch niet noodzakelijk zijn. Voor het overige zijn televisieomroeporganisaties afhankelijk van de dienstenverdelers om hun programma's tot bij de kijker te brengen, zodat de normale marktwerking zal verhinderen dat zij « aanzienlijke vergoedingen » vragen van de dienstenverdelers.

A.4. De verzoekende partij preciseert dat haar beroep tot vernietiging tegen artikel 2 van het bestreden decreet is gericht, in zoverre het de paragrafen 2 tot 4 in artikel 180 van het Mediadecreet invoegt, die betrekking hebben op de verplichte toestemming van de omroeporganisaties om bepaalde functionaliteiten te kunnen aanbieden. Zij preciseert ook dat de vergelijking betrekking heeft op twee categorieën van aanbieders van « uitgesteld televisiekijken », naargelang zij wel of niet dienstenverdelers in de zin van het Mediadecreet zijn. De vergelijkbaarheid van die categorieën zou niet ernstig kunnen worden betwist en de specifieke rol van de dienstenverdelers zou niet relevant zijn in het licht van het doel van de maatregel. De verzoekende partij benadrukt dat de bestreden maatregel beoogt het verlies aan reclame-inkomsten van de omroeporganisaties te compenseren en dat de Vlaamse Regering en de tussenkomenende partij ten onrechte naar andere motieven verwijzen, die immers naast de kwestie zijn. Wat de pertinentie van het verschil in behandeling betreft, merkt de verzoekende partij op dat de kijker reclameboodschappen zowel kan doorspoelen door gebruik te maken van de decoder van een dienstverlener als door gebruik te maken van een dvd-recorder of een tv-toestel met harde schijf, aangeboden door een niet-dienstverlener. Er zou bijgevolg geen reden zijn om beide categorieën verschillend te behandelen. Wat de evenredigheid van de maatregel betreft, verwijst de verzoekende partij ten slotte naar de aanzienlijke verhoging van de vergoedingen die zij aan de omroeporganisaties moet betalen, terwijl zij reeds op grond van een andere bepaling van het Mediadecreet bijdraagt tot de productie van audiovisuele werken.

A.5. De Vlaamse Regering betoogt dat het beroep tot vernietiging niet kan worden uitgebreid tot andere bepalingen dan artikel 180, § 2, van het Mediadecreet, zoals ingevoegd bij artikel 2 van het bestreden decreet, aangezien het verzoekschrift geen grieven richt tegen andere bepalingen. Nieuwe middelen kunnen niet in de memorie van antwoord worden aangevoerd, evenmin als nieuwe categorieën van personen waarmee wordt vergeleken. Ten gronde benadrukt de Vlaamse Regering dat de mogelijkheid om het verlies aan reclame-inkomsten te compenseren niet de enige doelstelling van de bestreden bepaling is. In zoverre de decreetgever, naast de integriteit van het programmasignaal en het evenwicht tussen de omroeporganisaties en de dienstenverdelers in het medialandschap, ook het « free to air »-model wilde vrijwaren, mag die doelstelling niet worden verengd tot het vrijwaren van de reclame-inkomsten van de omroeporganisaties. Daarentegen moet worden aangenomen dat de decreetgever de voordelen van dat model voor de gebruiker, in de vorm van een kwalitatief, pluralistisch en cultureel divers (Nederlandstalig) programma-aanbod heeft willen vrijwaren.

A.6. De tussenkomenende partijen zijn eveneens van oordeel dat de draagwijdte van het beroep tot vernietiging niet in de memorie van antwoord kan worden uitgebreid en, ten gronde, dat de verzoekende partij de doelstelling van de bestreden regeling verkeerd voorstelt. Zij zetten voorts uiteen dat de producten van andere marktpartijen waarop functionaliteiten kunnen worden aangeboden, niet vergelijkbaar zijn met de producten waarop dienstenverdelers functionaliteiten aanbieden en dat de impact van de functionaliteiten die andere marktpartijen aanbieden in elk geval niet significant is in vergelijking met de impact die de dienstenverdelers aanbieden, gelet op de respectieve marktpositie van beide categorieën. Bovendien zou de maatregel doeltreffend zijn en zou het criterium van onderscheid passend zijn. Wat ten slotte de evenredigheidstoets betreft, zou het Hof zich terughoudend opstellen wanneer de zaak, zoals *in casu*, geen grondrecht inperkt.

- B -

B.1.1. Het bestreden decreet wijzigt het decreet van 27 maart 2009 betreffende radio-omroep en televisie (hierna : het Mediadecreet). Het voert nieuwe verplichtingen in voor de dienstenverdelers die lineaire omroepprogramma's aanbieden.

Lineaire omroepprogramma's zijn door een omroeporganisatie aangeboden omroepdiensten voor het gelijktijdig beluisteren van auditieve programma's of het gelijktijdig bekijken van audiovisuele programma's op basis van een programmaschema (artikel 2, 20° en 21°, van het Mediadecreet). Niet-lineaire omroepprogramma's daarentegen kunnen door de gebruiker worden beluisterd of bekeken op zijn verzoek op een door hem gekozen moment en op basis van een door de omroeporganisatie geselecteerde programmacatalogus (artikel 2, 23° en 24°, van het Mediadecreet).

De dienstenverdelers moeten alle lineaire omroepprogramma's onverkort en in hun geheel doorgeven, inclusief de bijbehorende diensten zoals ondertiteling, audiobeschrijving, gebarentaal en auditieve ondertiteling (artikel 180, § 1, zoals vervangen bij artikel 2 van het bestreden decreet).

Bovendien moet voor elke functionaliteit die een dienstenverdelers aanbiedt en die de gebruiker toelaat de lineaire omroepprogramma's op een uitgestelde, verkorte of gewijzigde vorm te bekijken, de voorafgaande toestemming van de betrokken omroeporganisatie worden verkregen (artikel 180, § 2, zoals vervangen bij artikel 2 van het bestreden decreet).

Een dienstenverdelers is elke rechtspersoon die door middel van elektronische communicatienetwerken een of meer omroepdiensten levert aan het publiek (artikel 2, 7°, van het Mediadecreet).

B.1.2. Artikel 180 van het Mediadecreet, zoals vervangen bij artikel 2 van het bestreden decreet, bepaalt :

« § 1. Dienstenverdelers geven de lineaire televisieomroepprogramma's die deel uitmaken van hun aanbod van televisiediensten in de Vlaamse Gemeenschap, onverkort,

ongewijzigd en in hun geheel, door op het ogenblik dat ze worden uitgezonden. Dat geldt ook voor de bijbehorende diensten, vermeld in artikel 185, § 1, tweede lid, laatste zin.

§ 2. Elke functionaliteit die een dienstenverdelers aan de eindgebruikers aanbiedt en die het mogelijk maakt om de in het eerste lid bedoelde lineaire televisieomroepprogramma's op een uitgestelde, verkorte of gewijzigde wijze te bekijken, is onderworpen aan de voorafgaande toestemming van de betrokken televisieomroeporganisatie. De voorafgaande toestemming is vereist van iedere televisieomroeporganisatie die onder het toepassingsgebied van artikel 154, eerste en tweede lid, valt.

De betrokken televisieomroeporganisatie en dienstenverdelers onderhandelen te goeder trouw en dienen hun toestemmingswijze op een redelijke en proportionele wijze uit te oefenen.

Wanneer een akkoord hierover leidt tot financiële vergoedingen van de dienstenverdelers aan de televisieomroeporganisaties, dan dienen die te worden aangewend voor Nederlandstalige Europese producties, overeenkomstig artikel 154.

De Vlaamse Regering kan nadere regels opleggen met het oog op de controle en/of de handhaving van deze regel.

§ 3. Functionaliteiten die afbreuk doen aan de redactionele autonomie en verantwoordelijkheid van de betrokken televisieomroeporganisaties kunnen altijd worden geweigerd.

§ 4. Indien er geen overeenkomst met betrekking tot de toestemming kan worden gesloten binnen een termijn van drie maanden te rekenen vanaf het ogenblik dat de dienstenverdelers per aangetekend schrijven de televisieomroeporganisatie omstandig heeft ingelicht van zijn intentie tot het aanbieden van een functionaliteit waarvoor de toestemming vereist is van de televisieomroeporganisatie zoals vermeld in paragraaf 2, zullen de partijen een beroep doen op bemiddeling. De meest gereede partij zal daartoe per aangetekend schrijven gericht aan de voorzitter van de raad van bestuur van de Vlaamse Regulator voor de Media verzoeken om een bemiddelingsprocedure op te starten binnen een termijn van zeven werkdagen na ontvangst van dat verzoek. Een besluit van de Vlaamse Regering bepaalt de nadere regels van de bemiddelingsprocedure, die maximaal drie maanden mag duren.

Indien de bemiddelingsprocedure niet leidt tot een akkoord tussen de partijen, formuleert de bemiddelaar een advies tot besluit van de bemiddelingsopdracht. De meest gereede partij kan de zaak aanhangig maken bij de bevoegde rechtscolleges.

§ 5. Dienstenverdelers maken commerciële communicatie die deel uitmaakt van hun dienst duidelijk als zodanig herkenbaar. De bepalingen van afdeling II. Basisregels bij het gebruik van commerciële communicatie, afdeling III. Commerciële communicatie over specifieke producten en afdeling IV. Commerciële communicatie die gericht is op minderjarigen, jongeren en kinderen, deel III. Radio-Omroep en Televisie, titel II. Bepalingen over Omroepdiensten, hoofdstuk IV. Commerciële communicatie zijn van toepassing op de commerciële communicatie die dienstenverdelers brengen in hun eigen diensten aan de abonnees.

§ 6. Dienstenverdelers nemen alle redelijke technische maatregelen om ervoor te zorgen dat de toegang van minderjarigen tot omroepdiensten die hun lichamelijke, geestelijke of zedelijke ontwikkeling ernstig zouden kunnen aantasten, beperkt kan worden, of dat hun aanbod dergelijke diensten niet bevat en brengen de afnemers van hun diensten van deze maatregelen op de hoogte. Die verplichting is van toepassing op alle omroepdiensten in hun aanbod, en op de elektronische programmagids of andere audiovisuele of tekstgebaseerde informatie die deel uitmaakt van hun dienstverlening ».

B.1.3. De artikelen 3 en 4 van het bestreden decreet brengen andere bepalingen van het Mediadecreet in overeenstemming met het aldus gewijzigde artikel 180.

Artikel 5 bepaalt dat het bestreden decreet geen afbreuk doet aan rechten en verplichtingen die voortvloeien uit overeenkomsten die dienstenverdelers en televisieomroeporganisaties vóór de inwerkingtreding van dat decreet hebben gesloten, noch aan de handelingen die door de dienstenverdelers vóór de inwerkingtreding van dat decreet zijn verricht, voor zover zij vóór de inwerkingtreding ervan volledig zijn afgelopen.

Artikel 6 regelt de werking in de tijd van het bestreden decreet.

B.1.4. De verzoekende partij is een dienstenverdelers in de zin van het Mediadecreet.

Hoewel zij de vernietiging vraagt van het gehele bestreden decreet, zijn haar grieven, zoals ze in het verzoekschrift zijn uiteengezet, enkel gericht tegen het nieuwe artikel 180, § 2, van het Mediadecreet.

B.2. Het enige middel is afgeleid uit de schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet. De verzoekende partij voert aan dat zij als dienstenverdelers, op grond van artikel 180, § 2, van het Mediadecreet, zoals ingevoegd bij artikel 2 van het bestreden decreet, de voorafgaande toestemming moet krijgen van de betrokken omroeporganisatie indien zij in de mogelijkheid wil voorzien voor de eindgebruikers om de lineaire omroepprogramma's op een uitgestelde, verkorte of gewijzigde vorm te bekijken, terwijl andere marktdeelnemers die dergelijk « uitgesteld televisiekijken » mogelijk maken, zoals de verkopers of verhuurders van dvd-spelers met harde schijf of televisietoestellen met ingebouwde harde schijf, niet aan dezelfde verplichting zijn onderworpen. Voor dat verschil in behandeling zou volgens de verzoekende partij geen redelijke verantwoording bestaan.

B.3.1. Volgens de Vlaamse Regering en de tussenkomende partijen heeft het aangevoerde verschil in behandeling geen betrekking op vergelijkbare categorieën van personen, omdat de dienstenverdelers instaan voor de ontsluiting van de televisieprogramma's en dus, in tegenstelling tot de categorie waarmee zij worden vergeleken, deel uitmaken van de audiovisuele distributieketen.

B.3.2. Verschil en niet-vergelijkbaarheid mogen niet worden verward. De specifieke taak waarmee de dienstenverleners zijn belast, kan weliswaar een element zijn in de beoordeling van een verschil in behandeling, maar zij kan niet volstaan om tot de niet-vergelijkbaarheid te besluiten, anders zou de toetsing aan het beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie van elke inhoud worden ontdaan.

B.4. Door de functionaliteiten, bedoeld in artikel 180, § 2, van het Mediadecreet, die dienstenverdelers aanbieden, kunnen de gebruikers lineaire omroepprogramma's opnemen, pauzeren en terugspoelen.

De maatregel, die de voorafgaande toestemming van de omroeporganisaties vereist voor het aanbieden van die functionaliteiten, beoogt tegemoet te komen aan de gevolgen van het « uitgesteld televisiekijken » dat door die functionaliteiten mogelijk wordt gemaakt. De omroeporganisaties « zien onder meer hun inkomsten dalen doordat adverteerders steeds minder geld veil hebben voor reclamezendtijd, omdat de consument die toch vaak doorspoelt » (*Hand.*, Vlaams Parlement, 2012-2013, nr. 47, p. 46).

De bestreden bepaling verleent de omroeporganisaties inspraak over de wijze waarop de dienstenverdelers de betrokken programma's in de huiskamer brengen. Het stelt de omroeporganisaties op die manier in staat de kwaliteit, de integriteit en de culturele diversiteit van hun programma-aanbod te waarborgen en hun decretale verplichtingen op dat vlak na te leven.

B.5. Het Hof is bevoegd om na te gaan of de bestreden maatregel in strijd is met het beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie. Het Hof beschikt evenwel niet over een beoordelingsbevoegdheid die gelijkwaardig is aan die van de decreetgever en die het Hof zou toelaten de opportuniteit van de keuzes af te keuren die de decreetgever heeft gemaakt bij de uitoefening van zijn beoordelingsbevoegdheid.

B.6. De voorafgaande toestemming waarin de bestreden bepaling voorziet, kan niet op willekeurige wijze worden geweigerd. De betrokken televisieomroeporganisatie en dienstenverdelers dienen te goeder trouw te onderhandelen en de toestemmingsbevoegdheid moet op een redelijke en proportionele wijze worden uitgeoefend (artikel 180, § 2, tweede lid, van het Mediadecreet).

Bovendien heeft de decreetgever in een bemiddelingsprocedure voorzien indien er geen overeenkomst met betrekking tot de toestemming kan worden gesloten binnen een termijn van drie maanden te rekenen vanaf het ogenblik dat de dienstenverdelers per aangetekend schrijven de televisieomroeporganisatie omstandig heeft ingelicht van zijn intentie tot het aanbieden van een functionaliteit waarvoor de toestemming vereist is. Indien de bemiddelingsprocedure niet leidt tot een akkoord tussen de partijen, kan de zaak bij de bevoegde rechtscolleges aanhangig worden gemaakt (artikel 180, § 4, van het Mediadecreet).

Zoals reeds is vermeld, doet de bestreden bepaling geen afbreuk aan rechten en verplichtingen die voortvloeien uit overeenkomsten die dienstenverdelers en televisieomroeporganisaties vóór de inwerkingtreding van het bestreden decreet hebben gesloten, noch aan de handelingen die de dienstenverdelers vóór de inwerkingtreding van het decreet heeft verricht, voor zover zij vóór de inwerkingtreding ervan volledig zijn afgelopen.

B.7. De bestreden bepaling vereist slechts de voorafgaande toestemming van « iedere televisieomroeporganisatie die onder het toepassingsgebied van artikel 154, eerste en tweede lid, valt » (artikel 180, § 2, eerste lid, van het Mediadecreet). Het betreft meer bepaald de omroeporganisaties die een « aanzienlijk deel » van hun zendtijd aan « Nederlandstalige Europese producties » moeten besteden.

De bestreden bepaling preciseert dat, wanneer een toestemmingsakkoord leidt tot financiële vergoedingen van de dienstenverdelers aan de televisieomroeporganisaties, zij dienen te worden aangewend voor Nederlandstalige Europese producties, overeenkomstig artikel 154 (artikel 180, § 2, derde lid, van het Mediadecreet). De eventuele compensatie voor het verlies van reclame-inkomsten als gevolg van het « uitgesteld televisiekijken » stelt de omroeporganisaties aldus in staat om aan de uit die bepaling voortvloeiende verplichting tegemoet te komen en het pluralisme en de culturele diversiteit in hun aanbod te waarborgen.

B.8. De dienstenverdelers vervult een essentiële rol in het medialandschap, die erin bestaat de televisieprogramma's in de huiskamer te brengen. Die rol rechtvaardigt dat de rechten en verplichtingen van de dienstenverdelers op gedetailleerde wijze in het Mediadecreet worden geregeld.

Het Mediadecreet « weerspiegelt het soms broze evenwicht dat de Vlaamse wetgever tussen alle rechtmatige belangen van alle betrokkenen (niet alleen de omroepen, de dienstenverdelers en de netwerkoperatoren, maar ook het publiek, waaronder de minderjarigen) heeft gezocht » (*Parl. St.*, Vlaams Parlement, 2011-2012, nr. 1703/001, p. 2).

B.9. Uit hetgeen voorafgaat vloeit voort dat de specifieke situatie van de dienstenverdelers, vergeleken met die van andere aanbieders van « uitgesteld televisiekijken », zoals de verkopers of verhuurders van dvd-spelers met harde schijf of televisietoestellen met ingebouwde harde schijf, op een objectieve en redelijke wijze verantwoordt dat, binnen het juridische kader van het Mediadecreet, enkel de dienstenverdelers de voorafgaande toestemming van de omroeporganisaties moet krijgen om de in artikel 180, § 2, van dat decreet bedoelde functionaliteiten aan de eindgebruikers aan te bieden.

De verzoekende partij voert voor het overige geen elementen aan waaruit blijkt dat de bestreden maatregel onevenredige gevolgen doet ontstaan.

B.10. Het middel is niet gegrond.

Om die redenen,

het Hof

verwerpt het beroep.

Aldus gewezen in het Nederlands, het Frans en het Duits, overeenkomstig artikel 65 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof, op 12 februari 2015.

De griffier,

De voorzitter,

F. Meersschant

A. Alen

NIET VERBETERDE KOPIE